

[Ingmar Wagner.]

udgangsfoedtøj, som de nu selv må sørge for, kunne ministeren heller ikke imødekomme mig. Ministeren oplyste, at det ville koste 1½ mill. kr. om året at give soldaterne dette udgangsfoedtøj. Ja, det er naturligvis mange penge, men hvis man ser det i forbindelse med udgifterne til krigsmateriel på forsvarsministerens budget, er det kun en dråbe i havet. Jeg mener absolut, man må kræve, at de menige soldater får det fodtøj, der er nødvendigt for dem, og på dette område har der også været voldsomme pristigninger, ikke alene på nyt fodtøj, men også på forsålinger, som de selv må betale. Jeg er vidende om, at soldaterne i marinen får stillet udgangsfoedtøj til rådighed, og når det er tilfældet, synes jeg, de samme regler burde gælde for værnepligtige indenfor hæren, flyvertropperne o. s. v. Derfor anmoder jeg endnu en gang den højtærede minister om at overveje og gennemføre vort forslag om at hæve soldaterlønnen til 4 kr. daglig og samtidig sikre de værnepligtige frit fodtøj, gratis toiletsager og mere undermundering. Vi hørte i den højtærede forsvarsministers svar, at der er råd til andre udgifter på det militære budget, f. eks. til en ny kaserne. Ja, så burde der også være råd til disse rimeligere forbedringer af personlig art for soldaterne.

Til slut et andet spørgsmål angående forsvaret, som også må have tingets, for ikke at sige hele offentlighedens, interesse. I tirsdags for otte dage siden var der en menig soldat i flyvertropperne ude på Kastруп Syd, Tom Hansen, som begik selvmord.

Han begik dette selvmord i kastellet, efter at han havde fået en dom på 15 dages vagtarrest. Denne unge værnepligtige hængte sig i cellen i sin livrem. Jeg har i dag haft lejlighed til at tale med denne soldats pårørende, og de har været meget, meget stærkt oprevet over militærets stilling i denne sag. Ikke alene har man fuldkommen mørklagt den, familien har ikke kunnet få de nødvendige oplysninger, ikke kunnet få at vide, under hvilke forhold denne soldat begik selvmord, ikke kunnet få udleveret sagens akter og sætte sig ind i, hvad der var grundlag for handlingen.

Der er uhyre mange uklårheder i denne sag og også modstridende udtalelser. Kap-

tajnen for delingen siger eet, og auditøren siger noget andet. Jeg havde for en halv time siden lejlighed til at tale med en af de pårørende, der netop i dag har været ude for at opsøge soldaterne og officererne i den deling, hvor hans broder gjorde tjeneste, og man kunne fortælle ham, at den pågældende soldat i lang tid forinden sin fængsling havde været syg, havde været nervesvækket og hver eneste dag havde brugt nervepiller, men til trods for, at officererne vidste, at han var syg, måske alvorligt syg, satte man ham alligevel ind i cellen. Den pårørende bebrejdede officererne dette og fik til svar nu i formiddags, at det var sikkert et „nummer“ fra soldatens side, et forsøg på at blive fri for militærtjenesten og blive hjemsendt. Man taler om et nummer, når en ung mand hænger sig i sin celle! Det er, forekommer det mig, en køn måde af officererne at tage den slags på. Desuden har han hørt af de menige soldater, at hans broder i længere tid har været udsat for forfølgelse på grund af sin politiske opfattelse; officererne har forfulgt ham på forskellige måder og altså heller ikke taget hensyn til hans sygdom.

Jeg har rejst denne sag, fordi jeg håber, forsvarsministeren kan give tinget oplysninger om dette beklagelige dødsfald. Ikke alene tinget, men hele offentligheden har efter min opfattelse krav på at få at vide, om det virkelig er sådan, at officerer i den danske hær i dag driver de menige ud i sådanne tilstande, at de simpelthen næsten føler sig tvunget til at berøve sig livet, i hvert fald som følge af deres dårlige nerver lader sig drive til at tage livet af sig. Det er nødvendigt, at vi får en forklaring på dette, også af hensyn til soldatens pårørende.

Weikop: Jeg beklager, at den højtærede finansminister vil opretholde en forskelsbehandling med hensyn til de avancebestemmelser, som jeg har draget frem. Den højtærede finansminister mener med andre ord, som jeg allerede sagde i mit første indlæg, at der skal være forskel på skomagere og skræddere. Jeg er ikke bekendt med, at man har gennemført avancebestemmelser f. eks. for restauratører, når spiritusafgiften er forhøjet, og derfor kan